

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อขอบทรวงต่าง ๆ ในการพูดและเขียนภาษาไทย
ในคำเสียง ศัพท์ และโครงสร้าง ของนักเรียน

ตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนที่พูดภาษาเขมรจำนวน 100 คน ซึ่งกำลัง
เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตอำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
โดยการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดาคือในโรงเรียนต่อไปนี้

1. โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
2. โรงเรียนบ้านภูวิทธาสรรค์
3. โรงเรียนสหมิตรพิทยาคม

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลในด้านการพูด ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์และบรรยาย
ภาพ ใกล้เคียงประมาณ 15 นาที ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกเสียง แล้วนำข้อมูลมาถอดเทปเป็นคำอักษร
ไทย ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านการเขียน ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรื่องความ 4 เรื่อง
ให้นักเรียนเลือกเขียน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 200 คำ ใช้เวลา 50 นาที
ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลการพูดและการเขียนให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบ
ความเหมาะสม ผู้วิจัยปรับปรุงเกณฑ์ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเกณฑ์ไปวิเคราะห์
ข้อมูล นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์หาความถี่ การอยละ ค่าเฉลี่ย นำเสนอในรูปแบบตาราง

ประกอบการบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

ภาษาเขมรมีอิทธิพลต่อขอบพยางค์ในการพูดและการเขียนของนักเรียน ทั้งนี้

1. อิทธิพลต่อขอบพยางค์ในการพูด ได้แก่

ก. ขอบพยางค์ในการออกเสียงในภาษา นักเรียนพบพยางค์ในการออกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การออกเสียงตัวสะกด การออกเสียงพยัญชนะต้น และการออกเสียงสระ ตามลำดับ

1. ขอบพยางค์ในการออกเสียงวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ที่นักเรียนออกเสียงพบพยางค์มากที่สุด คือ ออกเสียงวรรณยุกต์โท รองลงมา คือ จัตวา ตรี เอก สามัญ ตามลำดับ ขอบพยางค์ส่วนใหญ่ของการออกเสียงวรรณยุกต์ คือ นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์โท จัตวา ตรี เป็นเสียงสามัญ ส่วนเสียงสามัญนักเรียนจะออกเสียงเป็นเสียงเอก ตรี จัตวา ในปริมาณใกล้เคียงกัน

2. การออกเสียงตัวสะกด ลักษณะขอบพยางค์ในเรื่องนี้ที่สำคัญ ได้แก่ ออกเสียง / ก / เป็น / ฎ / ออกเสียง / ง / เป็น / ฃ /

3. การออกเสียงพยัญชนะต้น มีขอบพยางค์ในเรื่องนี้ร้อยละ 5 ลักษณะที่พบคือ ออกเสียง / จ / เป็น / ก / หรือ / ท / ออกเสียง / ท / เป็น / ต / ออกเสียง / ล / เป็น / ร /

4. ขอบพยางค์ที่พบน้อยที่สุด คือ การออกเสียงสระ นักเรียนจะออกเสียง / อิ / , / อี / , / อุ / เป็น / อะ /

ข. ขอบพยางค์ในคานโถงสร้างของประโยค ลักษณะขอบพยางค์ที่พบมาก คือ การเพิ่มคำในประโยค รองลงมาได้แก่ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิด ตามลำดับ

1. การเพิ่มคำในประโยค ชนิดของคำที่เพิ่มมาก คือ การเพิ่มคำกริยารองลงมา คือ การเพิ่มคำเชื่อมประโยค การเพิ่มคำบุพบท ตามลำดับ

2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยคที่พบมาก คือการขาดคำนาม การขาดคำกริยาส่วนการขาดคำบุพบท และคำเชื่อมประโยคนั้นพบน้อย

3. การเรียงคำเข้าประโยคผิด ลักษณะที่พบคือ การเรียงคำเชื่อมประโยค

ผิดที่ เรียงบทขยายกรรมผิดที่ เรียงบทขยายกริยามิผิดที่ เรียงบทขยายประธานผิดที่ และ เรียงคำปฏิเสธผิดที่ ลักษณะข้อบกพร่องดังกล่าวมีจำนวนผู้บกพร่องแต่ละหัวข้อเพียงร้อยละ 3

ก. ข้อบกพร่องในค่านความคล่องในการพูด ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ การพูดซ้ำ รองลงมาคือ การหยุดพูดผิดที่ การแก้การพูดผิด การเริ่มต้นผิด ตามลำดับ

ข. อิทธิพลข้อบกพร่องในค่านการเขียนของนักเรียน ลักษณะที่พบมากที่สุด ข้อบกพร่องในการสะกตการันต์ รองลงมาเป็นข้อบกพร่องในค่านศัพท์สำนวน ข้อบกพร่องในค่านโครงสร้างของประโยค และข้อบกพร่องในการใช้คำชนิดต่างๆ ตามลำดับ

ก. ข้อบกพร่องในการสะกตการันต์ มีผู้บกพร่องร้อยละ 89 ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในเรื่องพยัญชนะ รองลงมาคือข้อบกพร่องในเรื่องวรรณยุกต์ สระ และตัวการันต์ ตามลำดับ

1. ค่านพยัญชนะ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้พยัญชนะผิด รองลงมาคือ การขาดตัวพยัญชนะ การเพิ่มตัวพยัญชนะ การเขียนคำพ้องเสียงกันผิดคำ และการสลับตัวพยัญชนะ ตามลำดับ

2. ค่านวรรณยุกต์ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดได้แก่ การเขียนชาครูปวรรณยุกต์ รองลงมาคือ การใช้วรรณยุกต์ในที่ไม่ต้องการ และการใช้วรรณยุกต์ผิดรูปตามลำดับ

3. ค่านสระ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเขียนสระผิด รองลงมา คือ การขาดสระ สู้ทหาย คือ การเพิ่มสระ

4. ค่านตัวการันต์ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ การขาดตัวการันต์ รองลงมา คือ การใช้ตัวการันต์ผิด สู้ทหายคือ การเพิ่มตัวการันต์

ข. ข้อบกพร่องในค่านศัพท์สำนวน นักเรียนใช้สำนวนภาษาเขมรมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน การใช้คำพุ่มเพื่อย การใช้คำไม่สื่อความหมาย การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน และการใช้คำอุปมาผิด ตามลำดับ

ค. ข้อบกพร่องในค่านโครงสร้างของประโยค ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การเพิ่มคำในประโยค รองลงมาคือ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิด ตามลำดับ

1. การเพิ่มคำในประโยค ลักษณะที่พบพ้องมากที่สุด คือ การเพิ่มคำกริยารองลงมา คือ การเพิ่มคำเชื่อมประโยค สุดท้าย คือ การเพิ่มคำบุพบท

2. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค ลักษณะที่พบพ้องมากที่สุด คือ การขาดคำนาม รองลงมา ได้แก่ การขาดคำกริยา การขาดคำบุพบท การขาดคำเชื่อมประโยค สุดท้ายคือ การขาดคำเชื่อมสัมพันธ

3. การเรียงคำเข้าประโยคผิด ลักษณะที่พบพ้องมากที่สุด ได้แก่ การเรียงบทขยายประธานผิดที่ เรียงบทขยายกรรมผิดที่ และเรียงคำเชื่อมประโยคผิดที่ ตามลำดับ

ง. ข้อบกพร่องในค่านการใช้คำชนิดต่างๆ ลักษณะที่พบพ้องมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย รองลงมา คือ การใช้คำผิดชนิด สุดท้าย คือ การใช้ "การ" และ "ความ" ผิด

1. การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การใช้คำกริยาผิด รองลงมาเป็นการใช้คำบุพบทผิด การใช้ลักษณนามผิด การใช้คำเชื่อมประโยคผิด สุดท้ายเป็นการใช้คำวิเศษณ์ผิด

2. การใช้คำผิดชนิด ลักษณะที่พบ คือ การใช้คำกริยาแทนที่คำนาม การใช้คำเชื่อมสัมพันธรวมกับคำอื่นแทนที่คำเชื่อมประโยค การใช้คำเชื่อมประโยคแทนที่คำเชื่อมสัมพันธ จำนวนผู้บกพร่องในการใช้คำผิดชนิดมีเพียงร้อยละ 3

3. การใช้ "การ" และ "ความ" ผิด ลักษณะที่พบ คือ ใช้ "การ" แทน "ความ" ใช้ "ความ" แทน "การ" และใช้ "ความ" เติมหน้าคำนาม ผู้บกพร่องในหัวข้อนี้มีจำนวนร้อยละ 3 เท่านั้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ จะเห็นว่าภาษาเขมรมีอิทธิพลทั้งต่อข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียน คือ

1. อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องในการพูดภาษาไทย ในเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ การที่นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์โท จัตวา ตรี เป็นเสียงสามัญนั้น เพราะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ คือ ภาษาเขมร ซึ่งภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มี

เสียงวรรณยุกต์ โดยปกติในการพูดจาสนทนากันของคนไทยที่พูดภาษาเขมรจะใช้คำพูดที่มีระดับเสียงสามัญเป็นพื้น ถึงแม้จะเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำ ในคำเดิมบ้าง ความหมายของคำก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามระดับเสียง จะเปลี่ยนไปบ้างก็ในแง่ของการบ่งบอกเจตนาของผู้พูด ว่าข้อความนั้นเป็น คำสั่ง คำขอร้อง หรือคำบอกเล่า คำถาม ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องของทำนองเสียง จากลักษณะของภาษาแม่ที่สามารถเปลี่ยนระดับเสียงได้โดยไม่เปลี่ยนความหมาย ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชิน จึงไม่สามารถมองเห็นความสำคัญของเสียงวรรณยุกต์ คือ ประสาทหูอาจจะยังไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของระดับเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน นักเรียนจะอาศัยการจดจำ เสียงวรรณยุกต์ของคำเป็นหลัก เมื่อเป็นความจำโดยปราศจากความเข้าใจ จึงทำให้มีโอกาสออกเสียงวรรณยุกต์ของคำข้างคำบกพร่องได้ ความที่กล่าวมาตรงกับความเห็นของศรีเรือน แก้วกังวาน (2519 : 134-136) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาของการเรียนภาษาต่างประเทศว่า เกิดจากการที่ผู้เรียนมีพื้นความรู้ภาษาแม่ของตนเองอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว จึงอาจเกิดการถ่ายทอดความรู้เก่าชนิดไม่ส่งเสริมความรู้ใหม่ในเวลาที่ยังเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ซึ่งความเห็นนี้ยังตรงกับความเห็นของ เจลา ชัยรัตน์ (1961 : 104-106) ที่ว่า การแทรกแซงของภาษาแม่ เกิดจากภาษาแม่ขาดลักษณะ หรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน จึงมักจะมองข้ามลักษณะนี้ไปเสีย ในการออกเสียงตัวสะกด การที่นักเรียนออกเสียงตัวสะกด / ก / เป็น / ฎ / เนื่องจากภาษาเขมรบางท้องถิ่นไม่มีเสียงตัวสะกด / ก / (ษณัน จันทรพันธุ์ 2521 : 9) แต่มีเสียง / ฎ / ซึ่งในอำเภอประโคนชัยนั้น หมู่บ้านที่อยู่ติดเขตแดนจังหวัดสุรินทร์ประชาชนมักจะออกเสียงตัวสะกด / ด / เป็น / ฎ / ทั้งนี้ในคำที่มีเสียง / ก / สะกด ถ้าภาษาเขมรบางถิ่นออกเสียง / ก / ภาษาเขมรอีกถิ่นหนึ่งจะออกเป็นเสียง / ฎ / สะกด เมื่อนักเรียนซึ่งมาจากถิ่นที่ออกเสียงตัวสะกด / ก / เป็น / ฎ / เรียนภาษาไทย จึงมักจะออกเสียงคำไทยที่มี / ก / สะกด เป็นเสียง / ฎ / ด้วย

ส่วนการออกเสียง / ง / เป็น / ฦ / นั้น เนื่องจากในภาษาเขมรมีเสียงตัวสะกด / ฦ / ด้วย เมื่อนักเรียนออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด / ง / ในคำบางคำ จึงบอกพร่องเป็น / ฦ / ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเสียง / ง / และเสียง / ฦ / ต่างก็เป็นเสียงนาสิก ฐานที่เกิดก็ใกล้เคียงกัน คือ เสียง / ง / เกิดที่ฐานเพดานอ่อน เสียง / ฦ / เกิดที่ฐานเพดานแข็ง นักเรียนอาจเกิดความเคยชิน จึงนำเสียงตัวสะกด / ฦ / มาใช้แทนเสียงตัวสะกด / ง / โดยไม่รู้สึกรู้สึกลักษณะเช่นนี้ตรงกับความเห็นของเจลา ชัยรัตน์ (1961 : 104 - 106)

ที่ว่า เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่างๆมากกว่าภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำเอาลักษณะต่างๆไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้งที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นในภาษาใหม่เลย

ในด้านการออกเสียงพยัญชนะต้น นักเรียนบางคนออกเสียง /ท / เป็น /ต/ คงเกิดจากลักษณะของคำบางคำในภาษาเขมรที่มีความหมายเหมือนกันกับคำไทย และออกเสียงใกล้เคียงกัน มีส่วนแตกต่างกันเล็กน้อย เมื่อนักเรียนออกเสียงคำนั้นจึงทำให้เกิดข้อบกพร่อง เพราะเกิดความสับสนเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ เช่น ภาษาไทยออกเสียง "ทหาร" ส่วนภาษาเขมรออกเสียง "ทหาร" เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนไม่มีปัญหาในด้านการออกเสียง ร, ล และเสียงควบกล้ำ ซึ่งโดยปกติคนไทยทั่วไปมักจะมีปัญหาในเรื่องนี้ ซึ่งจะต้องฝึกฝนเป็นพิเศษ ดังที่สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523 : 91) ได้กล่าวถึงการสอนพูดว่า "ในค่านำเสียงและความชัดเจนชัดคำ ครูควรฝึกในค่านำให้มากๆ ถือนักเรียนควรจะถูกใจชัดชัดชัดคำ ตัว ร ล หรือตัวควบกล้ำต่างๆชัดเจน " ครูที่สอนนักเรียนที่พูดภาษาเขมรจึงไม่จำเป็นจะต้องเน้นในเรื่อง ร ล หรือคำควบกล้ำ แต่ควรจะเน้นในเรื่องอื่นๆ สำหรับเรื่องเสียง ร นักเรียนที่พูดภาษาเขมรออกเสียงได้ชัดเจนมาก ทั้งนี้ผู้ให้ความเห็นว่าเสียง ร ในภาษาไทยได้รับอิทธิพลมาจากภาษาเขมร หลักฐานที่สังเกตได้ก็คือ คำภาษาไทยท้องถิ่นส่วนมากไม่มีเสียง ร จะมีก็เป็นเสียง ล หรือ ฮ ส่วนเสียง ร ถือว่าเป็นเสียงที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาเขมร ในด้านการออกเสียงสระ ซึ่งเป็นเรื่องที่พบข้อบกพร่องน้อยที่สุดในด้านการออกเสียงในภาษา คือ นักเรียนบางคนออกเสียง /อิ/ /อี/ /อุ/ เป็นเสียง /อะ/ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากความเคยชินในการพูดภาษาเขมร ซึ่งเป็นภาษาที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำเป็นจำนวนมาก (ตะฉันทน์ จันทรพันธ์ 2521 : 5) ดังนั้นเมื่อนักเรียนออกเสียงคำที่มีหลายพยางค์ในภาษาไทย จึงพยายามรวมคำให้เหลือน้อยพยางค์ เสียงสระในพยางค์หน้าจึงเปลี่ยนเป็นเสียง /อะ/ ซึ่งเป็นการออกเสียงเพียงครั้งเสียงเท่านั้น ในด้านโครงสร้างของประโยค ลักษณะข้อบกพร่องที่พบมาก คือ การเพิ่มคำในประโยค สาเหตุเกิดจากการที่นักเรียนติดข้อความที่จะพูดเป็นภาษาเขมรก่อนแล้วแปลความคิดนั้นเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ จึงทำให้มีการเพิ่มคำหรือขาดคำบางคำ เช่น

-ฉันขอประมาทและก็อวตัวเองว่าแคง

-ถ้าเรามองไปดูสีแดง

ส่วนด้านความตกลงในการพูด นักเรียนส่วนมากจะพูดซ้ำและหยุดพูดผิดที่ สาเหตุของเรื่องนี้มาจากนักเรียนคิดคำเป็นภาษาเขมร แล้วใช้ความคิดแปลคำภาษาเขมรเป็นภาษาไทย ในระหว่างที่ใช้ความคิดคำภาษาเขมรเป็นภาษาไทยนั้น ต้องเสียเวลาและบางครั้งก็คิดไม่ทัน จึงต้องพูดซ้ำเพื่อรอความคิดหรือหยุดพูดเพื่อแปลความคิดเป็นภาษาไทย ทำให้เกิดการพูดซ้ำ หรือเกิดการหยุดพูดผิดที่ ครูจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกพูดให้มากและต้องพยายามหาวิธีการให้นักเรียนได้คิดเป็นภาษาไทยโดยตรง ซึ่งวิธีการสอนที่ดีคงจะต้องพยายามหาอุปกรณ์การสอนประกอบ ขณะเดียวกันก็ต้องพยายามเน้นให้นักเรียนฝึกฝนการพูดภาษาไทยให้คล่องเหมือนนักเรียนอยู่บ้านด้วย.

2. อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องในการเขียน ในด้านการสะกดการันต์

การที่นักเรียนบกพร่องในเรื่องสะกดการันต์มาก สาเหตุอาจเกิดจากการพูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน จึงขาดโอกาสฝึกฝนในการเขียนภาษาไทย ครั้นถึงเวลาเขียนภาษาไทยจึงเกิดข้อบกพร่องมาก การใช้พยัญชนะเป็นข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดสาเหตุอาจจะเกิดจากความสับสนในเสียงพยัญชนะประการหนึ่ง อีกประการอาจเกิดจากที่ต่องใช้พลังความจำทั้งในแง่รูปคำและในแง่เสียงของคำ จึงเกิดความสับสน เรื่องการใช้วรรณยุกต์เป็นข้อบกพร่องที่พบมากเป็นอันดับสองในเรื่องการสะกดการันต์ สาเหตุอาจจะเกิดจากยังไม่เข้าใจว่าวรรณยุกต์มีความสำคัญอย่างไร ทั้งนี้เพราะเกิดความเคยชินกับการใช้ภาษาแม่หรืออิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งคล้ายกับการที่คนไทยบางคนไม่สามารถเข้าใจในเรื่องการเน้นเสียงในภาษาอังกฤษนั่นเอง การสะกดการันต์ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องวรรณยุกต์นี้ เมื่อเทียบกับงานวิจัยเกี่ยวกับการสะกดการันต์ของคนอื่น เช่น สุนันทา โสรัจจ์ (2517) พบว่า บกพร่องเรื่องวรรณยุกต์เป็นอันดับสาม ส่วนของ ไพจิตร วัฒนากุล (2517) พบว่า บกพร่องเรื่องวรรณยุกต์เป็นอันดับท้ายๆ เมื่อเปรียบเทียบงานวิจัยที่กล่าวมา จึงเห็นได้ว่า ภาษาเขมรมีอิทธิพลต่อข้อบกพร่องในการสะกดการันต์ด้านการใช้วรรณยุกต์มาก ส่วนข้อบกพร่องของการสะกดการันต์ด้านอื่นๆนั้น คงเกิดจากความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างคำเขมรกับคำไทย นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเมื่อเรียนภาษาไทยจะต้องใช้พลังความสามารถทั้งในด้านการจดจำถ้อยคำสำเนียงและรูปคำการสะกดการันต์ พัฒนาการด้านภาษาจึงช้ากว่าเด็กไทยทั่วไป ทำให้พบข้อบกพร่องในเรื่องสะกดการันต์มาก นับว่าเรื่องนี้เป็นอิทธิพลของภาษาเขมรอย่างหนึ่งซึ่งครูภาษาไทยควรจะเอาใจใส่และจัดกิจกรรมให้นักเรียนโดยการให้นักเรียนฝึกเขียนตามคำบอก หรือ ฝึกสะกดคำอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีความ

สามารถในการสะกดการันต์ที่คล้ายกับเด็กไทยโดยทั่วไป

ข้อบกพร่องในเรื่องศัพท์สำนวน ลักษณะข้อบกพร่องที่พบมากคือ การใช้สำนวนภาษาเขมร ตัวอย่างเช่น

- น้ายาวดูแล้วสวย
- สีแดงมองดูแล้วก็สวยสนุกตา
- กระหม่อมโตอ่านแล้วก็หายเพื่อน
- ตอนนั้นผมไม่รู้วายน้า

ลักษณะข้อบกพร่องที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ เกิดจากการแปลภาษาเขมร เป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำ แล้วเรียงลำดับคำตามสำนวนเดิม จึงทำให้ข้อความแปลกออกไปหรืออาจไม่สื่อความหมายเลยก็ได้ ส่วนในคานโครงสร้างของประโยคนั้น พบข้อบกพร่องตรงกันทั้งในคานการพูดและการเขียน คือ การเพิ่มคำในประโยค การขาดคำในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิด ลักษณะข้อบกพร่องนี้ผู้วิจัยได้อภิปรายสาเหตุไว้ในเรื่อง การพูด

อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการเขียนที่พบน้อยที่สุด คือ อิทธิพลในคานการใช้คำชนิดต่างๆ เช่น การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเกิดจากการรู้ความหมายของคำไม่ลึกซึ้ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนจะเขียนภาษาไทยจึงคิดเป็นภาษาเขมรก่อนแล้วแปลศัพท์ในความคิดเป็นภาษาไทยแบบตรงๆ จึงทำให้ใช้คำผิดความหมายกับความคิดที่ต้องการ

ในการเรียนการสอนภาษาไทยนั้น ครูผู้สอนภาษาไทยแก่เด็กที่พูดภาษาเขมรควรจะตระหนักถึงข้อบกพร่องของนักเรียนว่านักเรียนอ่อนที่จุดใด และควรพยายามจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพนั้นๆ การใช้วิธีสอนและจัดกิจกรรมเหมือนกับการสอนเด็กไทยทั่วไปนั้น มักจะใช้ได้ผลไม่ทันนึก ไม่ว่าจะสอนการพูดหรือการเขียนก็ตามครูต้องจัดกิจกรรมให้แตกต่างจากการสอนเด็กไทยทั่วไป ในบางครั้งกิจกรรมการเรียนการสอนอาจจะจัดให้ง่ายกว่าระดับชั้นก็ได้ ทั้งนี้ครูพึงระลึกเสมอว่า เด็กที่พูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวันต้องใช้หลังความสามารถในการเรียนภาษาไทยมากกว่าเด็กไทยทั่วไป

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย

ก. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ผู้บริหารโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมร ควรพยายามโน้มน้าวใจให้

นักเรียนพูดภาษาไทยกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เมื่ออยู่ในบริเวณโรงเรียน

2. ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูภาษาไทย ได้จัดทำเอกสารประกอบการสอน หรือจัดทำแบบฝึกหัด ในเรื่องให้นักเรียนมีข้อบกพร่องมาก เช่น เรื่องวรรณยุกต์ เป็นต้น

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1. ในการสอนภาษาไทยควรเน้นทั้งด้านความรู้และการฝึกทักษะ โดยเฉพาะ การฝึกทักษะพูดและทักษะเขียนควรจะเน้นเป็นพิเศษ

2. ควรจัดทำเอกสารประกอบการสอนหรือแบบฝึกหัด เรื่องการสะกดการันต์ หรือเรื่องวรรณยุกต์

3. ควรชี้ให้นักเรียนได้ทราบถึงจุดบกพร่องต่างๆของนักเรียน ว่านักเรียน ควรจะแก้ไขเรื่องใดเป็นอันดับแรก เช่น การสะกดการันต์ การออกเสียงวรรณยุกต์ รวมถึงความคล่องในการพูด

ค. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไป ควรวิจัยเพียงทักษะใดทักษะหนึ่งต่อการวิจัยหนึ่งครั้ง

2. ควรจะวิจัยถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อข้อบกพร่องในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนถิ่นอื่นหรือจังหวัดอื่น

3. ควรวิจัยถึงข้อบกพร่องในการพูด ทั้ง เขียน อ่าน ภาษาไทย ของนักเรียน ที่พูดภาษาอื่นๆ.